

Danka
Štoflová

MILÁČKU, ZDECHNI!

Obráťte se s důvěrou
na šamana

**Danka
Štoflová**

MILÁČKU, ZDECHNI!

**Obráťte se s důvěrou
na šamana**

ARGO

*Tobě.
Tvá náruč pod hvězdami
je tím nejtíšším „jsem s tebou“.
Howgh.*

Na začátek

Ben ztěžka nadzvedl hlavu a prsty, jako slepec, nahmatal moji drobnou dlaň. Krátce ji stiskl – jen na okamžik, tiše, téměř posvátně. A přesto s takovou něhou, že tím jediným dotekem řekl víc než tisíc slov. Dlouhé bílé vlasy mu splývaly podél vráscité tváře a v hebkých pramenech dopadaly až na hrud’.

Když jsem se mu zadívala do očí, zahlédla jsem tam zářivé jiskřičky. Záblesky mládí. Navzdory všem bouřím, které tenhle život přinesl, v nich to světlo nikdy nevyhaslo. Jeho tvář protínaly hluboké rýhy – linie bolesti a něhy, vyryté do mapy jednoho dlouhého života. Přejela jsem mu dlaní po hřbetu ruky. Jeho snědá kůže byla suchá, tenká... a šustila pod prsty jako sušené byliny v plátěném váčku, který nosil neustále připnutý k opasku kalhot.

Můj indiánský tchán se na mě zadíval pohledem plným lásky.

Srdce mi sevřela prudká bolest. Až teď jsem pochopila, že se na mě tak díval vlastně vždycky. Jenže dřív, v každodenním shonu, jsem to nikdy neviděla.

Ben si odkašlal.

„Chtěl bych, abys věděla, že jsem tě měl rád. Vždycky. Od prvního dne, co tě k nám Tammy přivedl. Měla jsi v očích zvláštní světlo – něco, co jsem do té doby neznal. A tvůj smích... zněl jako slib, že zvládneš všechno, co ti život postaví do cesty.“ Olízl si suché rty a pousmál se. „Nebylo to s tebou vždycky jednoduché. Ale časem jsme si zvykli.“

Protočila jsem oči a nevěřicně zavrtěla hlavou.

V hrudi mě sevřela bolest – zvláštěně něžná, skoro sladká. Jako když vás něco zraní a zároveň obejmě. Vzpomněla jsem si na den, kdy jsme s Tammym přijeli do vesnice na tradiční svatební obřad. Šaman přes nás přehodil deku – a bylo to.

Spojení. Navždy. Dávnými slovy, neviditelnými pouty, rituálem, kterému jsem tehdy ještě nerozuměla.

A později, za tmy, jsme už jako manželé vstoupili do slavnostně vyzdobeného týpí. Po boku Bena a jeho bývalé ženy. Čekala nás vášnivá noc... *za jejich přítomnosti*. Tenkrát jsem málem vyskočila z kůže.

Usmála jsem se. Hlavou mi proběhly vzpomínky na stovky dní, které jsme spolu strávili v lese.

Naučil mě tolik věcí. Naslouchat přírodě. Spřátelit se se stromy. Vnímat tok vody, číst stopy, pohyby zvířat, slyšet šeptání ohně i tiché hlasy hvězd vysoko nad hlavou.

Vzpomněla jsem si na jeho ruce – tolikrát mě objímaly. Vracely mi pocit bezpečí. Byly tu pokaždé, když jsem si s životem nevěděla rady. Když jsem pochybovala o sobě, o svých volbách i vlastním rozumu.

A pak na to horké letní odpoledne. Na den, kdy se narodila Anežka.

Přivedla jsem ji na svět uprostřed lesa. Po indiánsku. Obklopená zvláštním tichem stromů a hlasitým chrchláním prababičky ZeePee. Vzduch byl těžký, voněl pryskyřicí, jehličím a vlhkým mechem.

Ležela jsem opřená o Benův klín. Bosá, zpocená, s hlavou zvrácenou dozadu. Jeho ruce svíraly ty moje – pevně a neochvějně. Zůstávaly se mnou.

A když jsem tlačila, zaslechla jsem jeho tiché sténání. Bylo v něm všechno. Důstojnost, oddanost, síla. Ta chvíle byla napjatá jak struna – a přesto dokonalá. Divoká, syrová, lidská. Opravdová.

A pak jsem ji konečně sevřela v náručí – drobnou, světlounkou holčičku s jemnými blond vlásy. Když jsem ji položila na Benův hrudník, zvedl oči ke korunám stromů a hlasitě se rozplakal. Přitiskl si ji k srdci jako ten nejcennější dar.

Od té chvíle jejich pouto sílilo a rostlo. Jako by byli spojení neviditelnou nití a dodnes na sebe nedají dopustit.

Později ji brával do lesa. Hrdě nesl její růžovou kabelku přes rameno a s nekonečnou trpělivostí z ní vyndával ropuchy a mloky, které si Anežka cestou nasbírala.

Vzpomněla jsem si na medvědí mládě, které spolu jednou přinesli z lesa. Spalo pak několik dní s Anežkou v posteli a celý dům opravdu neuvěřitelně páchl. Ben mi klidně vysvětlil, že je to „krásná, zemitá vůně divočiny“ a že nás takhle neviditelně propojuje s lesem.

Na tisíce příběhů, které mi vyprávěl. U ohně, při čaji, i v kuchyni u stolu. Příběhů tak živých, že mi z nich běhal mráz po zádech nebo mě rozesmály tak, až jsem málem spadla ze židle.

Na ty desítky štrůdlů a bramboráků, které si cpal do pusy i do kapes u kalhot, protože „ještě by se mohly hodit“.

Na mihunky, drobné breberky, kterých jsem se k smrti štítila a děsila. Ben mi ukázal, že jsou vlastně krásné. A že zpívají své vlastní serenády, které rozjasní les.

Na Khundu, vlčí mládě, které si nás našlo na kraji lesa, přátelsky mi olízlo nos a zůstalo s námi napořád. Ben ho nosil v náručí, s Anežkou na ramenou, když je oba bolely nožičky.

Vzpomněla jsem si na dny, kdy mi zachránil život – a přesto se tvářil, jako by se vůbec nic nestalo.

A pak přišla dvojčata. Naši chlapci. Vashti a Ayian.

Učil je vyřezávat ze dřeva, vyrábět píšťalky, šít boty vlastníma rukama. Dal jim jejich první nože, krásně zpracované, s rukojetí ze světlého dřeva. Měly je provázet na cestě životem.

A také přinesl „bubínek hanby“, když zarytě lhali. Dával jim tvrdé, ale spravedlivé lekce, vycházející z letitých rodových pravidel.

Lehával nespočet sychravých rán na podlaze v obýváku, na boku, mezi stavebníci a zvířecí farmou, kterou kluci neúnavně stavěli a bořili – a hlasitě chrápal.

Odhodlaně stál za námi, když jsme v lese zahlédli onoho tvora. Toho, co podle pověstí unáší děti. Jasně mu dal najevo, že jejich život v žádném případě nedá zadarmo.

Učil mě zírat do plamenů ohně a do nekonečné hvězdné oblohy. Ukázal mi, že ke spokojenému a šťastnému životu není potřeba nic víc – než být tady a teď. Stačí vnímat stromy jako tiché přátele, věrné společníky – a svůj dům jako přístřeší, které patří všem. Vždyť jsme všichni jedna velká rodina.

Společně s jeho matkou ZeePee, která celý rok neochvějně nosila růžové žabky a vykouřila stovky cigaret, dokázali nenásilně rozbít moje evropské myšlení. Bez boje.

A otevřeli mi oči k životu z úplně jiné perspektivy.

Z pohledu shora.

Z výšky, odkud je svět jednodušší. A mnohem krásnější.

Stejně jako po staletí orli bělohaví, posvátní strážci jejich rodu, tiše provázejí a chrání každou lidskou pouť, krátkou i dlouhou.

Všechny ty vzpomínky mi proběhly hlavou během jediného okamžiku. Dojatě jsem se usmála.

Benovi se v očích zaleskly slzy. Tiše potáhl nosem.

„Řekni Anežce, že je kouskem mého srdce. A klukům, že budu vždycy s nimi. Vždyť mají moji krev. Když zvednou hlavy ke korunám stromů, budu sedět ve větvích a dohlížet na ně. Budu v každém poryvu větru, který hladí jejich tvářičky. Budu v každém doušku vody z potoka, kterého se napijí.“

Jeho hlas se na chvíli zlomil. Zhluboka se nadechl a pak s pevností v hlase dodal:

„A za tmavých nocí na ně zablikám z hvězdné oblohy. Pokaždé, když se budou cítit sami.“

Sevěřela jsem rty a poplácala ho po ruce, abych mu dodala odvahu.

„No, já myslím, že jim to určitě řekneš i sám. Až ti ten zatracený zub konečně vytrhnou. Proč hned myslet na nejhorší.“ A povzbudivě jsem se usmála.

Ben si poposedl na zubařském křesle, zadíval se po nástrojích rozložených okolo a zatvářil se nešťastně.

Byla to jeho první návštěva u zubaře v životě a já měla neodbytný pocit, že bude zároveň i tou poslední.

Lékař opatrně odsunul stranou orlí pířka, kančí a medvědí zuby zavěšené na kožených šňůrkách kolem Benova krku.

Ben okamžitě instinktivně chňapl po svých amuletech a výhrůžně zavrtěl hlavou.

Zubař jen pokrčil rameny a s profesionálním klidem mu kolem krku zavěsil modrý ochranný bryndák, který poněkud narušil celkový válečnický dojem.

„Taaak... a teď hezky otevřeme ústa,“ řekl vesele a sám předvedl, jak by si to představoval.

Ben na něj zarytě zíral – možná zvažoval, jestli mu raději neukousne ruku.

Trochu jsem ho šfouchla do boku.

„No tak, Bene.“

Velice neochotně pootevřel rty.

Zubař zůstal dokonale klidný. Do jedné ruky popadl špičatý háček, do druhé miniaturní kulaté zrcátko na tenké rukojeti a bez emocí pronesl: „Víc!“

V tu chvíli se opravdu zdálo, že Ben zavrčel. Tiše, ale výhrůžně.

„Bene! Otevři tu pusu!“ přidala jsem se rázně, tónem, který většinou používám na děti.

Ben se konečně podvolil. Pomalinku rozevřel ústa a v očích se mu zableskl divoký výraz – směs vzdoru, hrdosti a neodolatelné touhy okamžitě zdrhnout z křesla.

Lékař si povzdechl, zavrtěl hlavou a se smířeným výrazem ponořil do jeho pusy zrcátko i háček. Jen krátká obhlídka: pár svižných kroužků kolem podezřelého zubu a...

Ozval se hlasitý výkřik, u kterého mi zamrzla krev v žilách. Ne to obvyklé au – Ben zařval mohutným hlasem raněného medvěda. Ve zlomku vteřiny vymrštil nohy do vzduchu, vytrhl si nástroje z úst a mrštil jimi o zem. Zároveň druhou rukou odhodil lékaře, který se i se svou důstojností zřítíl zády na příruční stolec.

Kovové náčiní vyletělo do vzduchu jako hejno plechových včel. Stolek na kolečkách narazil do vitríny s léky, sklo prasklo a ampule s cinkotem